ร่างกฎมายเกี่ยวการขนส่งและพาณิชยนาวี

ศาสตราจารย์ ดร.ไผทชิต เอกจริยกร*

วัตถุประสงค์ของปกิณกะกฎหมายนี้คือการให้ข้อมูลกว้าง ๆ เกี่ยวกับร่างกฎหมายใหม่หลายด้านที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาในชั้นรัฐสภา หรือในชั้นสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นต้น เพื่อให้ผู้สนใจได้รู้ถึงความเคลื่อนไหวในเรื่องเหล่านี้ แต่ร่างพระราชบัญญัติที่นำมากล่าวถึงยังไม่เป็นที่ยุติคงต้องติดตามไปเรื่อย ๆ จนกว่าที่ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวจะผ่านการพิจารณาจากรัฐสภาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ในปกิณกะกฎหมายฉบับนี้จะประกอบด้วยร่างกฎหมายเกี่ยวกับการพาณิชยนาวี ร่างกฎหมายเกี่ยวกับการขนส่งทางราง และร่างกฎหมายเกี่ยวกับกิจการอวกาศ โดยจะอธิบายเป็นเรื่อง ๆ ไปตามลำดับ

เรื่องแรก เป็นเรื่องร่างกฎหมายเกี่ยวกับการพาณิชยนาวี ได้แก่ ร่างพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. .... โดยมีสาระสำคัญใหม่เกี่ยวกับโครงร่างของพระราชบัญญัติฉบับนี้ในอนาคต ร่างสาระสำคัญที่จะเพิ่มเติม เช่น บทบัญญัติเกี่ยวกับท่าเรือและมาตรฐานท่าเรือ การค้นหาและช่วยเหลือทางน้ำ การสอบสวนภัยพิบัติทางทะเลและอุบัติการณ์ทางทะเล ร่างพระราชบัญญัติวัสดุเหลือใช้และวัสดุอย่างอื่น พ.ศ. .... ร่างพระราชบัญญัติการประกันภัยทางทะเล พ.ศ. .... และพระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชยนาวี พ.ศ. ....

1 ร่างพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. .... ได้มีการจัดทำโครงร่างใหม่ของพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. .... เผื่อไว้ในอนาคต เนื่องจากในขณะนี้ได้อยู่ในระหว่างการจัดทำร่างพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456 เป็นรายหัวข้อ ซึ่งหากทำการแก้ไขทั้งฉบับในคราวเดียวกันจะเป็นเรื่องยุ่งยากและใช้เวลานาน จนไม่สามารถแก้ไขปัญหาทางกฎหมายได้ทันต่อเวลา เมื่อแก้ไขครบทุกรายหัวข้อเสร็จแล้ว จึงค่อยรวมร่างที่แก้ไขเข้าไว้ด้วยกันแล้วจัดทำเป็นร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่ แต่ในการดำเนินการทั้งหมดนี้ในเบื้องต้นสมควรกำหนดโครงร่างของพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยรวมไว้ก่อนเพื่อความสะดวกในการดำเนินงาน

1.1 โครงร่างพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. .... ใหม่[1] มีดังนี้ คือ

หมวดทั่วไป

หมวดที่ 1 การเดินเรือ

หมวดที่ 2 การนำร่อง

หมวดที่ 3 ตัวเรือ

---

* ศาสตราจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ราชบัณฑิต สำนักธรรมศาสตร์และการเมือง ราชบัณฑิตยสภา.

[1] ร่าง ณ วันที่ 4 กรกฎาคม 2566.

หมวดที่ 4 การดูแลรักษาทางน้ำ

หมวดที่ 5 คนประจำเรือ

หมวดที่ 6 วิธีปฏิบัติของเรือเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อม

หมวดที่ 7 ท่าเรือ

หมวดที่ 8 การประกอบกิจการเดินเรือ

หมวดที่ 9 การค้นหาและช่วยชีวิตผู้ประสบภัยทางน้ำ

หมวดที่ 10 การสอบสวนอุบัติเหตุและอุบัติการณ์ทางน้ำ

หมวดที่ 11. มาตรการทางปกครองและการบังคับใช้กฎหมาย

หมวดที่ 12 บทกำหนดโทษ

1.2 ภาค 5 ท่าเรือและมาตรฐานท่าเรือ

เหตุผลในการเพิ่มเติม ภาค 5 ท่าเรือและมาตรฐานท่าเรือ ในพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช 2456 มีว่า โดยที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์การทางทะเลระหว่างประเทศ (International Maritime Organization: IMO) จึงมีสิทธิและข้อผูกพันที่จะต้องดำเนินการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานตามอนุสัญญาที่อยู่ภายใต้ IMO ที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีและกำลังจะเข้าเป็นภาคี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับปรุงเรื่องมาตรฐานและแนวปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในการเดินเรือและการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมทางทะเล ประกอบกับเพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนกิจการด้านการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี โดยการยกระดับมาตรฐานท่าเรือให้เป็นไปตามหลักมาตรฐานสากลและให้เป็นไปตามพันธกรณีแห่งอนุสัญญา ซึ่งกฎหมายไทยที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันยังไม่ครอบคลุมเพียงพอและยังไม่เคยมีการกำหนดหลักเกณฑ์กลางเกี่ยวกับท่าเรือและมาตรฐานท่าเรือ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทยโดยเพิ่มบทบัญญัติว่าด้วยท่าเรือและมาตรฐานท่าเรือ

ภาค 5 ท่าเรือและมาตรฐานท่าเรือ มีบทบัญญัติทั้งสิ้นประมาณ 200 มาตรา แบ่งออกเป็น 9 หมวด ได้แก่ หมวด 1 บททั่วไป หมวด 2 มาตรฐานท่าเรือ หมวด 3 การดำเนินการตามมาตรฐานท่าเรือ หมวด 4 การปลูกสร้างท่าเรือ หมวด 5 ผู้ประจำหน้าที่ หมวด 6 ท่าเรือมารีน่า หมวด 7 การควบคุมดูแลท่าเรือและท่าเรือมารีน่า หมวด 8 การอุทธรณ์ หมวด 9 บทกำหนดโทษ

1.3 หมวด ฆ/4 ว่าด้วยการค้นหาและช่วยเหลือทางน้ำ[2]

หมวด ฆ/4 ว่าด้วยการค้นหาและช่วยเหลือทางน้ำ มีบทบัญญัติทั้งสิ้นประมาณ 36 มาตรา โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

ก. คำจำกัดความ เช่น “การค้นหาและช่วยเหลือทางน้ำ” “สำนักงาน กชย.”[3]

ข. กำหนดให้คณะกรรมการการค้นหาและช่วยเหลืออากาศยานประสบภัยแห่งชาติทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการการค้นหาและช่วยเหลือทางน้ำแห่งชาติ โดยให้มีเลขาธิการ ศรชล.[4] เข้าร่วมเป็นกรรมการด้วยตลอดจนกำหนดอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการชุดนี้

ค. กำหนดให้สำนักงาน กชย. ทำหน้าที่รับผิดชอบงานธุรการ งานวิชาการ งานประชุม และงานเลขานุการของ กชน[5]. ทำหน้าที่เป็นศูนย์ประสานงานค้นหาและช่วยเหลือกู้ภัยผู้ประสบภัยทางน้ำ

ง. มีการจัดทำแผนการค้นหาและช่วยเหลือกู้ภัยผู้ประสบภัยทางน้ำแห่งชาติ โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับแผนการค้นหาและช่วยเหลืออากาศยานประสบภัยแห่งชาติ

จ. กำหนดหน้าที่ของนายเรือ ผู้ควบคุมเรือ คนประจำเรือ หรือคนที่อยู่ในเรือ เจ้าของหรือผู้ครอบครองหรือผู้ประกอบกิจการท่าเรือที่พบเหตุว่ามีเรืออื่นที่อยู่ในภาวะอันตรายหรือมีผู้ประสบภัยทางน้ำภายในน่านน้ำไทยแจ้งเหตุต่อศูนย์ประสานงานค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ

ฉ. กำหนดให้นายเรือ ผู้ควบคุมเรือ หรือคนประจำเรือ หากพบผู้ประสบภัยทางน้ำในน่านน้ำไทยและตนอาจช่วยได้โดยไม่เป็นอันตรายร้ายแรงแก่นายเรือของตน คนประจำเรือ หรือผู้อื่นที่อยู่ในเรือ ต้องให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ นอกจากนี้ ยังมีการกำหนดให้มีหน้าที่ต้องช่วยชีวิตสัตว์ป่าสงวน สัตว์ป่าคุ้มครอง สัตว์ป่าควบคุมที่ประสบภัยทางน้ำอันเกิดจากเรือหรือยานพาหนะที่ประสบภัยด้วย

ช. เมื่อเกิดเหตุเรือโดนกันในทะเลนอกน่านน้ำไทย โดยเรือลำหนึ่งลำใดเป็นเรือไทยและมีผู้ประสบภัยทางน้ำอันเกิดจากเรือโดนกันดังกล่าว นายเรือ ผู้ควบคุมเรือและคนประจำเรือที่โดนกัน ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายผิดหรือไม่และตนอาจช่วยได้โดยไม่เป็นอันตรายร้ายแรงแก่เรือของตนหรือผู้อื่นที่อยู่ในเรือ ต้องให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำตามความสามารถของตนที่จะกระทำได้

ซ. มีการกำหนดผู้บัญชาการเหตุการณ์ในกรณีที่มีเรืออยู่ในภาวะอันตราย สูญหาย หรือขาดการติดต่อหรือมีผู้ประสบภัยทางน้ำ คือผู้ว่าราชการจังหวัดในพื้นที่กรณีเกิดเหตุในน่านน้ำไทย และคือผู้อำนวยการ ศรชล. ภาคในพื้นที่ที่เกิดเหตุในกรณีเกิดเหตุขึ้นในทะเลนอกน่านน้ำไทยและอยู่ในเขตความรับผิดชอบในการค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำของประเทศไทย

---

[2] ยังไม่พบเหตุผลที่เป็นทางการที่กำหนดไว้ประกอบร่างแก้ไขฉบับนี้.

[3] สำนักงานคณะกรรมการการค้นหาและช่วยเหลืออากาศยานประสบภัยแห่งชาติ.

[4] ศูนย์อำนวยการรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเล.

[5] คณะกรรมการการค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ.

1.4 หมวด ฆ/5 ว่าด้วยการสอบสวนภัยพิบัติทางทะเลและอุบัติการณ์ทางทะเล (เพิ่ม)

หมวด ฆ/5 ว่าด้วยการสอบสวนภัยพิบัติทางทะเลและอุบัติการณ์ทางทะเล ซึ่งมีการให้เหตุผลในการจัดทำร่างแก้ไขเพิ่มเติมฉบับนี้ว่า การสอบสวนภัยพิบัติทางทะเลและอุบัติการณ์ทางทะเลกำหนดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นสาเหตุในการเกิดภัยพิบัติทางทะเลหรืออุบัติการณ์ทางทะเล และนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงมาตรการด้วยความปลอดภัยทางน้ำ การรักษาความปลอดภัยทางน้ำ การป้องกันและรักษาสิ่งแวดล้อมทางน้ำ และการป้องกันมิให้เกิดภัยพิบัติทางทะเลหรืออุบัติการณ์ทางทะเลในทำนองเดียวกันขึ้นอีก โดยมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อดำเนินคดีทั้งปวงแก่ผู้กระทำความผิด

บทบัญญัติในหมวดนี้ทั้งหมดประมาณ 46 มาตรา มีสาระสำคัญดังนี้ คือ

ก. กำหนดความหมายของคำหลายคำ เช่น "ภัยพิบัติทางทะเล" "อุบัติการณ์ทางทะเล"

ข. กำหนดให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการกิจการสอบสวนภัยพิบัติทางทะเลและอุบัติการณ์ทางทะเล” โดยกำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการ อำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ

ค. กำหนดหน้าที่ของเจ้าของเรือ ผู้ครอบครองเรือ ผู้ประกอบกิจการเดินเรือ นายเรือ ผู้ควบคุมเรือและคนประจำเรือในการแจ้งต่อสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงคมนาคม เมื่อมีภัยพิบัติทางน้ำหรืออุบัติการณ์ทางทะเลเกิดขึ้น

ง. กำหนดการดำเนินการของสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงคมนาคมเมื่อได้รับแจ้งในกรณีที่มีภัยพิบัติทางน้ำหรืออุบัติการรณ์ทางทะเลเกิดขึ้น โดยจะมีการทำการสำรวจ ตรวจสอบ และรวบรวมข้อเท็จจริงและเอกสาร หลักฐานที่เกี่ยวข้อง

จ. มีการจัดทำรายงานการสอบสวนรายงานต่อคณะกรรมการกิจการสอบสวนภัยพิบัติทางทะเลและอุบัติการณ์ทางทะเลเพื่อให้ความเห็นชอบและส่งให้แก่รัฐที่มีส่วนได้เสียและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หากเป็นภัยพิบัติทางทะเลและอุบัติการณ์ทางทะเลที่เป็นเหตุร้ายแรงอย่างมีนัยสำคัญจะส่งรายงานไปที่องค์การทางทะเลระหว่างประเทศด้วย

2 ร่างพระราชบัญญัติการทุ่มทิ้งของเสียหรือวัสดุอื่นในทะเล พ.ศ. ....

เหตุผลในการประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากประเทศไทยมีแนวทางในการปกป้องสิ่งแวดล้อมทางทะเลและส่งเสริมการใช้ทะเลอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน โดยการเข้าร่วมเป็นภาคีพิธีสาร ค.ศ. 1996 ของอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันมลภาวะทางทะเลเนื่องจากการทิ้งวัสดุเหลือใช้และวัสดุอย่างอื่น ค.ศ. 1972 (1996 Protocol to the Convention on the Prevention of Marine Pollution by Dumping of Wastes and Other Matter, 1972) ซึ่งสอดคล้องกับอนุสัญญาสหประชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 (United Nations Convention on the Law of the Sea, 1982) ที่กำหนดให้รัฐภาคีออกกฎหมายและ

ข้อบังคับเพื่อป้องกัน ลด และควบคุมภาวะมลพิษของสิ่งแวดล้อมทางทะเล จากการทิ้งเทและการเผาของเสียหรือวัสดุอื่นในทะเล สมควรมีกฎหมายเพื่อป้องกันมลภาวะ ทางทะเลเนื่องจากการทุ่มทิ้งของเสียหรือวัสดุอื่นในทะเล[6]

ร่างพระราชบัญญัติการทุ่มทิ้งของเสียหรือวัสดุอื่นในทะเล พ.ศ. .... มีบทบัญญัติทั้งสิ้น 64 มาตรา แบ่งเป็น 6 หมวด ได้แก่ หมวด 1 ความผิดฐานทุ่มทิ้งของเสียหรือวัสดุอื่นในทะเล หมวด 2 การขอและการอนุญาตทิ้งเทของเสียหรือวัสดุอื่นในทะเล หมวด 3 คณะกรรมการบูรณาการการบังคับใช้กฎหมาย หมวด 4 การชดใช้เยียวยาความเสียหายและการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อม หมวด 5 คณะกรรมการกำกับการทุ่มทิ้งของเสียหรือวัสดุอื่นในทะเล หมวด 6 พนักงานเจ้าหน้าที่ หมวด 7 การปฏิบัติตามพันธกรณีของพิธีสาร

3 ร่างพระราชบัญญัติการประกันภัยทางทะเล พ.ศ. ....

ร่างพระราชบัญญัติการประกันภัยทางทะเล พ.ศ. .... ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะพิเศษ ซึ่งได้มีการกำหนดเหตุผลในการตราร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า โดยที่ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยการประกันภัยทางทะเลเป็นการเฉพาะ และบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในส่วนที่เกี่ยวกับการประกันภัยยังไม่เพียงพอและไม่สอดคล้องกับการดำเนินธุรกิจการประกันภัยทางทะเล อีกทั้งไม่ปรากฏจารีตประเพณีทางกฎหมายของประเทศไทยที่สามารถนำมาใช้ในเรื่องนี้ ทำให้การทำสัญญาประกันภัยทางทะเล การบังคับตามสัญญา ตลอดจนการวินิจฉัยคดีของศาลไทยเกี่ยวกับข้อพิพาทตามสัญญาประกันภัยทางทะเลต้องนำกฎหมายว่าด้วยการประกันภัยทางทะเลของประเทศอังกฤษมาใช้ในฐานะเป็นหลักกฎหมายทั่วไป ส่งผลให้คู่ความต้องนำสืบถึงวัตถุประสงค์ของสัญญา ข้อเท็จจริง พฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องภายใต้หลักกฎหมายดังกล่าว อันเป็นภาระต่อการดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางทะเลและการระงับข้อพิพาทตามสัญญาประกันภัยทางทะเล การตราพระราชบัญญัตินี้จะเป็นการสร้างบทบัญญัติของกฎหมายให้เกิดบรรทัดฐานที่ชัดเจนและมีมาตรฐานเช่นเดียวกับนานาประเทศส่งผลให้ผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยทางทะเลสามารถเข้าใจถึงสิทธิ หน้าที่และความผูกพันของคู่สัญญาแต่ละฝ่ายในสัญญาประกันภัยทางทะเลได้อย่างถูกต้อง ลดภาระในการนำสืบหลักกฎหมายของต่างประเทศ อีกทั้งเป็นการยกระดับมาตรฐานของธุรกิจประกันภัยทางทะเลของประเทศให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล อันจะเป็นประโยชน์ในการขับเคลื่อนธุรกิจประกันภัยทางทะเลของประเทศไทยให้สามารถแข่งขันในเวทีโลก

ร่างพระราชบัญญัติการประกันภัยทางทะเล พ.ศ. .... มีบทบัญญัติทั้งสิ้นประมาณ 124 มาตรา แบ่งออกเป็น 17 หมวด ได้แก่ หมวด 1 สัญญาประกันภัยทางทะเล หมวด 2 ส่วนได้เสียที่เอาประกันภัยได้และมูลค่า ที่เอาประกันภัย หมวด 3 การเปิดเผยและการแถลง หมวด 4 กรมธรรม์ประกันภัย หมวด 5 การประกันภัยซ้ำซ้อน หมวด 6 คำรับรองและข้อตกลงอื่น หมวด 7 การเดินทาง หมวด 8 การโอนกรมธรรม์ประกันภัย หมวด 9 เบี้ยประกันภัย หมวด 10 ความเสียหายและการสละ หมวด 11 ความเสียหายบางส่วน ค่าช่วยเหลือกู้ภัย ความเสียหายทั่วไป และค่าใช้จ่ายเฉพาะ หมวด 12 การประเมินค่าสินไหมทดแทน หมวด 13 สิทธิของผู้รับ

[6] ร่างพระราชบัญญัติการทุ่มทิ้งของเสียหรือวัสดุอื่นในทะเล พ.ศ. .... มาตรา 3 ได้ให้ความหมายของคำว่า “ทิ้งเท” หมายความว่า กำจัดของเสียหรือวัสดุอื่นในทะเลโดยการทิ้งหรือเทลงในทะเล จากอากาศยาน เรือ แท่น หรือสิ่งปลูกสร้างในทะเล หรือละทิ้งอากาศยาน เรือ แท่น หรือสิ่งปลูกสร้างในทะเล หรือซากสิ่งดังกล่าว และให้หมายความรวมถึง เก็บของเสียหรือวัสดุอื่นใต้ทะเลหรือใต้ผิวดินท้องทะเล
“เผาในทะเล” หมายความว่า กำจัดของเสียหรือวัสดุอื่นในทะเล โดยการเผาไหม้ด้วยความร้อน บนเรือ แท่น หรือสิ่งปลูกสร้างในทะเล

ประกันภัยเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทน หมวด 14 การคืนเบี้ยประกันภัย หมวด15 การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนโดยฉ้อฉล หมวด 16 การประกันภัยแบบสหการ หมวด 17 อายุความ และบทเฉพาะกาล

4 ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชยนาวี พ.ศ. ....

วัตถุประสงค์ในการตรากฎหมายฉบับนี้คือการยกเลิกพระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชยนาวี พ.ศ. 2521 ที่ยังสมควรได้รับการปรับปรุงในหลักการหลายเรื่อง เช่น การจัดให้มีสำนักงานส่งเสริมการพาณิชยนาวีขึ้นใหม่ และการกำหนดมาตรการส่งเสริมการพาณิชยนาวีเพิ่มขึ้น

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีสาระสำคัญประมาณ มาตรา 82 มาตรา แบ่งออกเป็น 6 หมวด และบทเฉพาะกาลได้แก่ หมวด 1 องค์กรด้านการส่งเสริมพาณิชยนาวี หมวด 2 สิทธิและประโยชน์สำหรับการประกอบการพาณิชยนาวี หมวด 3 การควบคุมดูแลการประกอบการพาณิชยนาวี หมวด 4 ความสัมพันธ์กับรัฐบาล หมวด 5การตรวจสอบและการบัญชี หมวด 6 บทกำหนดโทษ

เรื่องที่สอง ร่างกฎหมายเกี่ยวกับการขนส่งทางราง

ร่างกฎหมายเกี่ยวกับการขนส่งทางราง มีชื่อเรียกกว่า “ร่างพระราชบัญญัติการขนส่งทางราง พ.ศ. ....” โดยมีเหตุผลในการจัดทำว่า โดยที่ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขันมีจุดมุ่งหมายสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมและพัฒนาการขนส่งและโลจิสติกส์ รวมทั้งการเชื่อมโยงเครือข่ายคมนาคมอย่างไร้รอยต่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางรางของประเทศให้มีโครงข่ายที่สมบูรณ์ครอบคลุมทั่วทั้งประเทศ เชื่อมต่อระบบการขนส่งทางรางกับการขนส่งระบบอื่น และประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งการส่งเสริมและพัฒนาให้เกิดกิจการขนส่งทางรางขึ้นในระดับประเทศและในระดับภูมิภาคอย่างมั่นคงและยั่งยืน เพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวก รวดเร็ว ประหยัด และปลอดภัยในการเดินทาง สมควรมีกฎหมายที่กำกับดูแลกิจการขนส่งทางราง ให้สามารถยกระดับมาตรฐานอุตสาหกรรมการขนส่งทางรางการบริหารจัดการการขนส่งทางรางอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับการพัฒนาการขนส่งรูปแบบอื่น ๆ ให้เป็นโครงข่ายเดียวกันอย่างสมบูรณ์

ร่างพระราชบัญญัติการขนส่งทางราง พ.ศ. .... มีบทบัญญัติทั้งสิ้น 165 มาตรา แบ่งออกเป็น 10 หมวด ได้แก่ หมวด 1 คณะกรรมการนโยบายการขนส่งทางราง หมวด 2 การจัดทำโครงการขนส่งทางราง หมวด 3 การดำเนินโครงการขนส่งทางราง หมวด 4 การประกอบกิจการขนส่งทางราง หมวด 5 การสวบสวนอุบัติเหตุและอุบัติการณ์ หมวด 6 ผู้ตรวจการขนส่งทางราง หมวด 7 ผู้ประจำหน้าที่ หมวด 8 การจดทะเบียนรถขนส่งทางราง หมวด 9 การคุ้มครองผู้โดยสารและผู้ใช้บริการ และหมวด 10 บทกำหนดโทษ

เรื่องที่สาม ร่างกฎหมายเกี่ยวกับกิจการอวกาศ

ร่างกฎหมายเกี่ยวกับกิจการอวกาศ มีชื่อว่า “ร่างพระราชบัญญัติกิจการอวกาศ พ.ศ. ....” ขณะนี้อยู่ในระหว่างการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยตรวจแก้จากร่างพระราชบัญญัติกิจการอวกาศ พ.ศ. .... ที่ผ่านมติคณะรัฐมนตรี และพิจารณาถึงสนธิสัญญาไม่ว่าจะเรียกว่าอนุสัญญาระหว่างประเทศหรือความตกลงระหว่างประเทศทั้งที่เป็นบทบัญญัติในทางแพ่ง ทางมหาชน หรือทางระหว่างประเทศ ไม่ว่าที่ประเทศไทยเป็นภาคีหรือสมาชิกแล้วหรือจะเป็นในอนาคต รวมทั้งหมดประมาณ 8 ฉบับ ได้แก่

1. สนธิสัญญาว่าด้วยหลักเกณฑ์การดำเนินกิจการของรัฐในการสำรวจและการใช้อวกาศภายนอก รวมทั้งดวงจันทร์และเทหะท้องฟ้าอื่น ๆ ค.ศ. 1967 (Treaty on Principles Governing the Activities of States in the Exploration and Use of Outer Space, including the Moon and Other Celestial Bodies) 1967

2. ความตกลงว่าด้วยการช่วยนักอวกาศ การส่งคืนนักอวกาศและการคืนวัตถุที่ส่งออกไปในอวกาศภายนอก ค.ศ. 1968 (The Agreement on the Rescue of Astronauts, the Return of Astronauts and the Return of Objects Launched into Outer Space) 1968

3. อนุสัญญาว่าด้วยความรับผิดระหว่างประเทศต่อความเสียหายอันเนื่องจากวัตถุอวกาศ ค.ศ. 1972 (The Convention on International Liability for Damage Caused by Space Objects) 1972

4. อนุสัญญาว่าด้วยการจดทะเบียนวัตถุอวกาศที่ส่งออกไปในอวกาศภายนอก ค.ศ. 1975 (The Convention on Registration of Objects Launched into Outer Space) 1975

5. สนธิสัญญาห้ามการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ในบรรยากาศ ในอวกาศภายนอกและใต้น้ำ ค.ศ. 1963 (Treaty Banning Nuclear Weapons Tests in the Atmosphere, in Outer Space, and Under Water) 1963

6. อนุสัญญาว่าด้วยองค์การดาวเทียมระหว่างประเทศ (IMSO) ค.ศ. 1976 (Convention on the International Maritime Satellite Organization) 1976

7. ความตกลงเกี่ยวกับองค์กรดาวเทียมสื่อสารระหว่างประเทศ ค.ศ. 1971(Agreement relating to the International Telecommunications Satellite Organization) 1971 (INTELSAT)

8. ธรรมนูญและอนุสัญญาว่าด้วยสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ ค.ศ. 1992 (Constitution and Convention of the International Telecommunication Union) 1992 (ITU)

นอกจากนี้ คณะกรรมการยังได้พิจารณาถึงกฎหมายอวกาศของต่างประเทศ ซึ่งมีชื่อเรียกเหมือนหรือแตกต่างกันออกไปบ้างด้วย เช่น กฎหมายเกาหลีใต้ ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย และญี่ปุ่น

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้[7]แบ่งออกเป็น 9 หมวด และบทเฉพาะกาล ได้แก่ หมวด 1 คณะกรรมการนโยบายอวกาศแห่งชาติ หมวด 2 สำนักงานคณะกรรมการนโยบายอวกาศแห่งชาติ หมวด 3 กองทุนส่งเสริมกิจการอวกาศ หมวด 4 พาหนะนำส่งวัตถุอวกาศ หมวด 5 ทะเบียนวัตถุอวกาศ หมวด 6 ความรับผิดทางแพ่งในความเสียหายที่เกิดจากการการตกลงมาของอวกาศและจากการส่งพาหนะนำส่งวัตถุอวกาศ หมวด 7 การตรวจสอบอุบัติเหตุที่เกิดจากการตกลงมาของวัตถุอวกาศ การช่วยเหลือนักอวกาศและการจัดการวัตถุอวกาศ หมวด 8 พนักงานเจ้าหน้าที่ หมวด 9 บทกำหนดโทษ

[7] ในช่วงเดือนกันยายน พ.ศ. 2566.